

FOLK OG LAND

NR. 16 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 24. AUGUST 1968

LØSSALG Kr. 1,50

Det politiske landssvikoppgjøret meningsløst

Fordi det var verre å være «nazist» enn å være «landssviker», skriver professor Christian Bay!
Interessant og avslørende bok av den tidligere landssvikpolitifullmektig på Pax forlag.

Borte i det Canada som har fått en slik uhyggelig venstreradikal slagside etter verdenskrigen er en norsk jurist knyttet til University of Alberta — en av venstreradikalismens høyborger — som leder av Department of Political Science. Han heter Christian Bay og er 47 år gammel. Her hjemme i Norge startet han sin karriere som fullmektig i landssvikpolitiet og var senere med på å starte bladet Orientering — noe som jo er betegnende nok for hans politiske innstilling. I år har han gitt ut en ganske interessant bok på Pax forlag: Titlen sier jo meget når det gjelder forfatterens innstilling til lov og rett og demokratisk samfunnsordning: «Når lov må brytes. Sivilulydighet i teori og praksis.»

Vi skulle tro at Bay utenfor studentanarkistenes venstreradikale leir har svært liten tilslutning til de ideer han forfekter og at et stort flertall her i hans fedreland ser på ham som hår både i den patriotiske og den demokratiske maten. De vil vel mene som så at det er verre å være en slik venstreradikal anarkist som forfatteren enn så å si alt annet.

Men alt kommer jo an på øynene som ser. Og Christian Bay sier i forordet til sin bok noe som både karakteriserer ham selv — hvilket tør være av mindre interesse — og noe som karakteriserer hykleriet omkring det norske

Christian Bay

«landssvikoppgjøret» — og det interesserer oss. Bokens forord innledes slik:

«Det er da mye verre å være nazist enn å være landsforræder!» Det var Helge Rognlien (som vel da er av samme ulla som forfatteren) — som reager- te slik, i april dagene 1940, etter at tyskerne hadde befridd Oslo fra kong Haakons og regjeringen Nygaardsvolds marxistiske plutokrati, hjulpet og applaudert av Vidkun Quisling og hans tilhenger.

Nå skal vi ikke feste oss ved slike bagateller hos den læreremester i politikk som dette at hverken Quisling eller hans få tilhengere den gang er påført å ha hjulpet eller «applaudert» tyskerne under deres mottiltak mot regjeringens brudd på den erklærte nøytralitet. Vi understreker bare at norsk lov ikke kjente og ikke kjenner noe forbud mot «å være nazist», like lite som den kjenner noe forbud mot å være

det Bay er. Ingen NS-mann ble da heller dømt for det. De ble alle dømt for å ha vært «landssvikere».

Og når dette er på det rene, gir vi ordet påny til den gamle landssvikpolitifullmektigen, for det er ganske interessant det han anfører:

«Dette utbruddet bet seg fast i min politiske underbevissthet. Folk flest ojet seg den gang over hvor skammelig det var at de norske nazistene tok tyskernes side, mot sine egne landsmenn. Men for noen av oss syntes det selvfølgelig at nazistene måtte ta konsekvensen av sine standpunkt, det som var fatalt var at det i Norge kunne ha vokset opp mennesker med så sinnssyke idealer. Den omstendighet at den norske regjeringen i forbund med vestmaktene satte seg til motverge mot tyskerne, og dermed etter hvert gjorde brotparten av våre norske nazister til landsforrædere i juridisk forstand betydde ikke at de dermed ble mer umoralske enn de hadde vært før.»

Vel, slik var ordene. En fester seg ved at det store flertall av domfelte NS-folk først sluttet opp om partiet og Quislings samarbeidspolitikk etter at den norske forsvarsmakt hadde kapitulert betingelsesløst for krigens varighet. Rent bortsett fra at den overveiende del av dem ingenlunde vil godta den etikett «nazist» som forfatteren setter på dem. Heller ikke de som deltok aktivt i hendelsene på Quislings side før den norske kapitulasjon gjør det. De var medlemmer av Nasjonal Samling, et nasjonalromantisk parti av lignende art som den finske Lappobevegelse, og de var blitt det fordi det også dengang fantes folk av samme art som forfatteren og hans venstreradikale venner og fordi de som også var motstandere av denne venstreradikalisme og som ledet de borgelige partier sviktet i forsvarskampen. At partiet under den langvarige okkupasjon og sterkt tysk press i noen grad ble farvet av den tyske nasjonalsosialisme er en selvfølge, men heller ikke de millioner av tyske nasjonalsosialister fra den

(Forts. side 6)

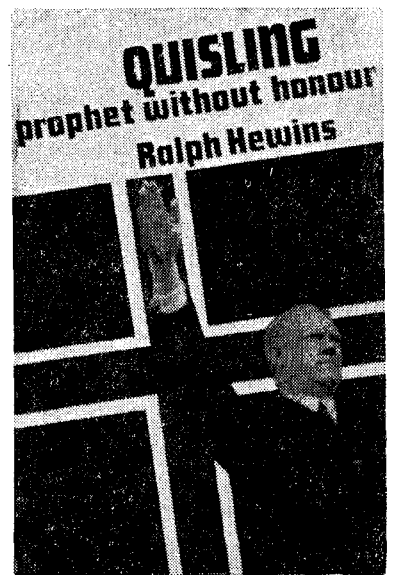
Brann i rosenes leir

UD til ny motaksjon — denne gang mot den britiske fjernsynssendingen — og bekymrede uttalelser av Sverre Løberg.

Vi slo i forrige nummer fast at Vidkun Quisling var blitt nyhetsstoff for den store verden igjen og at interessen omkring Norges forhold under annen verdenskrig og det politiske rettsoppgjør som fulgte i okkupasjonens spor ble omfattet med stadig stigende interesse — først og fremst blant historikere og publisister, men også blant et brede publikum.

I tillegg til den britiske fjernsynssending om «The Patriotic Traitor», som ble sett av anslagsvis 8 millioner seere, og som vi omtalte utførlig i forrige nummer, har nu svensk radio sendt et program om Quisling. Det må vel også kunne karakteriseres som delvis positivt i betraktning av at svenskene i mangel av annen krigsinnsats er mere jøssinger enn de norske jøssinger selv, og i betraktning av at Wyller og Skodvin førte ordet på Norges vegne. Vi skal komme tilbake til sendingen ved leilighet.

Ellers er det å notere at den britiske fjernsynssending har skapt stor brann i rosenes leir. Her hjemme tok Sjøfartstidende på basis av en melding fra bladets londonkorrespondent saken opp med et angrep på utsendelsen som vel vesentlig skyldes en misforståelse. Bladet har også intervjuet ekspedisjonssjef Tim Greve i Utenriksdepartementet, som «opplyste at man var kjent med saken. Den norske ambassade har anmodet om å få en utskrift (!) av pro-

Løberg er fortørnet over at boken til Hewins og Franklin Knudsen er «svøpt i det norske flagg.» Den gamle marxisten vil ha eneretten både til patriotismen og til flagget!

grammet med sikte på å korrigere de uriktige opplysninger som kom frem i denne utsendelsen.» Altså påny en slags «motbok» for å holde sannheten nede.

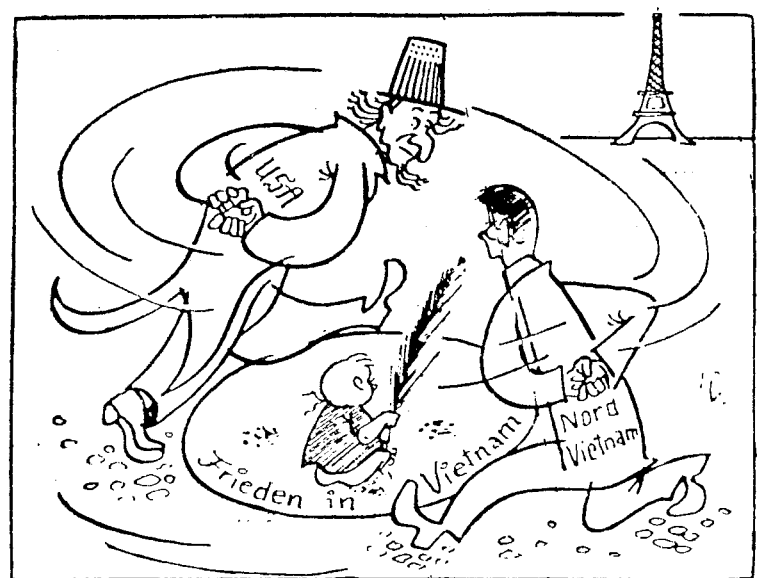
Telemark Arbeiderblad har gjengitt Sjøfartstidendes skrivelser og har supplert dem med noen uttalelser av Sverre Løberg, som tør påregne interesse.

«— Jeg har lest dette, svarer Løberg. — Det som er interessant er at det er bekräftet at disse opplysningene er kommet fra «et bestemt hold» som har interesse av en slik tendensiøs saksfremstilling. Og fra slike

(Forts. side 6)

Grunnlovens forsvarere i virksomhet dengang Bay var landssvikpolitifullmektig.

I Paris pågår de såkalte fredsforhandlinger ufortrødent. Slik ser den tyske NATIONAL-ZEITUNG det.

Fru Mussolini får pensjon

Det er mulig en kan ta det som et tegn på litt større renslighet på det offentlige demokratiske område i Italia at fru Mussolini, enken etter Benito, nå endelig etter 23 års forløp er tilstått pensjon av den italienske stat. Det skjedde etter at fru Mussolini hadde tatt rettslige skritt og etter at et utvalg oppnevnt av staten hadde erklært at hun hadde krav på pensjon eftersom hennes mann hadde vært i den italienske stats tjeneste i over 20 år.

Fru Mussolini er ellers på ingen måte i økonomiske vanskeligheter. Hun driver en stor, fin og meget innbringende restaurant og bor på en stor eiendom nær sin fødeby Romagna. Når hun har gjort så store anstrengelser for å få pensjonen, så var det for å få slått fast at hennes mann hadde tjent landet og at hun derfor var pensjonsberettiget.

Det er vel heller ikke så rart at en begynner å vise litt nasjonal anstand når det gjelder en italiensk patriot som Mussolini i en tid da hele Øst-Europa er i opprør og bevegelse drevet av nasjonalistiske impulser.

Tyskland

Nasjonalistene må i adskillig større grad enn andre politiske grupperinger bestå av individualister. Det er iallfall påfallende hvor lett det oppstår strid og splid i nasjonalistenes rekker. Det gjelder ikke minst i Vest-Tyskland hvor det bare har vært Hitlers nasjonalsosialistiske parti som klarte å samle alle de spredte og stridende grupper. En hadde vel håp om at det nasjonal-demokratiske parti skulle kunne makte noe lignende etter at det tilslutt steg frem som en frukt av mange mislykkede forsøk på nasjonal samling. Og at enighet gjør sterk viste jo de imponerende valgresultater dette nye parti kunne vise til. En regnet med at det ved vedkommende forbundsdag ville kunne samle minst 10 % av stemmene. Men der er alltid en slange i ethvert parad

NASJONALISTISK INFORMASJONS-TJENESTE

— ikke minst i de nasjonalistiske. I Vest-Tyskland skulle det vise seg å være den store ukepublikasjon som så mange har satt sin lit til, NATIONAL-ZEITUNG under ledelse av den unge dr. Frey, som hadde den store fordel i dagens trøsteløse Tyskland at han personlig — i motsetning til så mange andre prominente tyske partipolitikere (vi nevner president Lübke, forbundsdagspresident Gerstenmaier og forbundskansler Kiesinger) — ikke hadde noen «brun fortid» man kunne kaste ham i nesen. Årsaken var vel helst at han først var født etter makt-overtagelsen og bare var 15 år da riket gikk under. Så kan han da også tillate seg å angripe alle de angrende «syndere» som idag styrer det ulykkelige Tyskland med oppslag i sin avis som «Die Strasse frei den braunen Bataillon!» Til stor forbitrelse for alle dem som har det mere travelt med å ordne opp i andres fortid enn sin egen. Alt det er selvsagt vel og bra. Men vi har inntrykk av at den unge dr. Frey ikke gjerne ser nasjonale konkurrenter til makten og æren og ledelsen i Vest-Tyskland. Og så har han da nå i sin avis gått til store og stadige angrep på det nasjonaldemokratiske parti, noe som naturligvis ikke skal bedre valgutsiktene. Det han bebreider NDP-folkene er ellers pussig nok også deres brune fortid — akkurat som om det skulle være mulig for annet enn dengang ufødte ikke å ha en slik fortid hvis de overhodet mente og ville noe —, samt manglende demokratisk sinnelag! Vi får håpe de tyske nasjonalister har bedre forstand enn dr. Frey.

USA

Det var mange som spådde Rockwells National Socialist White Peoples Party død og undergang da lederen ble skutt ned og drept. Men det later til at den nye leder Math Koel ikke er tapt bak en vogn. Han har klokt utnyttet ryktene omkring oppløsning av partiet og innbød pressen til en konferanse i Arlington for «å diskutere den formelle oppløsning av partiet.» Pressen troppet naturligvis forventningsfull og fulltallig opp i partiets gamle hovedkvar-

ter. Derfra ble journalistene og fotografene ført til Franklin Road, hvor det i all stillhet var innredet nytt hovedkvarter i et innkjøpt hus. Partiets leder holdt en tale og forklarte pressefolkene at man nu ville ta kampen opp for alvor og derfor trengte dette nye og representative hovedkvarter. Det er ellers hensikten etter mønster fra NSDAP å konsentrere kreftene om Arlington, for å skaffe seg et solid fotefeste der. Et nytt ledd i partiets arbeide er at det er etablert en telefontjeneste som ved oppringning leverer et «White Power Message», som hyppig skiftes. Det reklameres for denne tjeneste gjennom flyveblad og små visittkort, hvor telefonnummeret til denne tjeneste oppgis. Så kan da folk uten frykt for naboer og andre i fred og ro og hemmelighet høre på hva partiet har å si om de stadig mere kaotiske forhold i «Gods own Country». Det hører med til historien at endel jødiske organisasjoner gjorde de aller største anstrengelser for å få myndighetene til å gripe inn, men denne gang forgesves.

Sverige

Noe av det samme som vi nevnte for Vest-Tysklands vedkommende gjør seg dessverre også gjelden i Sverige, hvor strid mellom forskjellige nasjonalistiske grupperinger er gammelt nytt.

I siste nummer av Oredssons og Nordiska Rikspartiets «Nordisk Kamp», en stor stensilert publikasjon som utkommer ganske ofte, ser vi at Oredsson selv nå skal overta ledelsen av partiarbeidet i Stockholmsdistriktet etter å ha overlatt det til andre i de siste syv år. Eller later det til at man har konsentrert partiarbeidet om Norrland i det siste, og «Nordisk Kamp» beretter at det er dannet en ny avdeling i Lycksele.

Ellers er det naturligvis Sven A. Lundehälls Frisinnade Unions-Partiet som påkaller interesse. Vi er blitt tilstillet følgende beretning om arbeidet der:

«Frisinnade Unions-Partiet/Nordisk Ungdom har den senaste tiden gjennomført flere möten och träffar, bl. a. i Sthlm, Eskilstuna, Örebro, Uppsala, Göteborg och Lund. Nu är en större

Dødsfall

Direktør Hans Eggum, Drammen er død, 88 år gammel. Forbundets medlemmer vil huske ham som en interessert og ivrig deltager i arbeidet for sannhet og rett, blant annet var han en tid revisor i Forbundet og i FOLK OG LAND. Vi har bare gode minner om ham fra den tid.

Når det gjelder direktør Eggums innsats ellers kan vi trygt overlate ordet til «Drammens Tidende», som skriver:

Tidligere innehaver av Britannia Hotell i Drammen, direktør Hans Eggum, er død, 88 år gammel. Eggum var født i Leikanger i Sogn og tilhørte en gammel og kjent bondeslekt. Han fikk sin utdannelse bl. a. ved landbruksskole og handelsskole og ble senere knyttet til forretningslivet. Han var således bestyrer av meierier i Leikanger og i Lier og drev også noen år forretning på Gulskogen.

I 1920 kjøpte direktør Eggum Holmsbu Hotell, som han utvidet, moderniserte og opparbeidet til et velrenomert sted. Holmsbu Hotell, eller Holmsbu Bad, som det nå heter, drev han i ca. 20 år, men før han solgte det hadde han kjøpt Britannia Hotell i Drammen, som han drev med stor dyktighet og interesse. I en del år var han dessuten innehaver av restauranten ved den gamle travbanen på Marienlyst.

Direktør Hans Eggum var i besittelse av stor fagkunnskap og en utpreget virkelyst, og det var naturlig at han påtok seg organisasjonsmessige oppgaver. Han har hatt mange tillitsverv og var i flere år bl. a. formann i Hotelleierforeningen i Buskerud og Vestfold krets. I mange år var han et interessert medlem av Drammens Mannskor og tok del i administrasjonen. Hans initiativ og arbeidsglede var omfattende og hans innsats på mange områder har satt betydelige spor etter seg. Innvil for få måneder siden var direktør Eggum frisk og kjekk, men kreftene avtok etterhvert. Den siste tid tilbrakte han på landstedet i Holmsbu, som han elsket så høyt.

torgmötesturné på Orust under förberedande. (Er vel avholdt nu.) Det är bl. a. provstick inför valet 1968 som skall genomföras.

FUP's partiledare Sven A. Lundehäll, var den förste nationalsocialisten, som — efter Vidkun Quislings martyrdöd — vågade öppet föra till torgs, att Nasjonal Samlings ledare var Nordens Största Son. Dette gjorde Lundehäll bl. a. vid ett offentligt möte i Malmö på Sct. Knuds torg.

FUP utgiver tre tidningar, Frihetsfacklan, Bohus Läns Folkblad och Fosterländsk Enad Ungdom.

FUP bygger på syntesen frisinnad national-socialist, som bygger på arvet från Viktor Rydbergs frisinn och Rudolf Kjelléns nat.soc. Som bör obs på helt svenska ideal. Något, som ju också var särarten inom NS-rörelsen i Norge — det äkta norska. FUP är klar motståndar mot all internationell propaganda.

Birgitta Anderson.
Rikskvinneledarinna i
FUP/NU.

Norsk dagspresse

viser like liten forstand når det gjelder å vurdere det som skjer i Tsjekoslovakia som på så mange andre områder. Den tar det hele til inntekt for demokratiet, mens det må være åpenbart for enhver at det ikke er kjærlighet til det vestlige såkalte demokrati som er drivfjæren, men nasjonal selvhevdelsestrang. Altså det vi her i Norge mangler så svært når det gjelder forholdet til vår herre — USA.

Fossevang Hotel (H)

Ryfoss, Valdres. Tlf. Grindaheim 317. P.pris kr. 35,— + %. Ferie-overnat. Rom. m/bad. Skog - Fjell - Elv - Fiske.

Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Sannheten marsjerer trass i alt

Vi bragte i forrige nummer en omtale ved vår london-korrespondent av britisk fjernsyns utsendelse av Quisling-filmen «The Patriotic Traitor» og vi kan tenke oss at mange av våre lesere er noe skuffet over de mange feilaktige anførsler i denne film. Imidlertid er vi enige med london-korrespondenten i at en ikke kan se slik på det, at filmen faktisk viser at sannheten er på vei, eller «vil frem», som det het i overskriften. En må nemlig se på det utgangspunkt sannheten hadde, og det var i sannhet mistrøst.

Helt siden annen verdenskrig har det offisielle Norge planmessig og bevisst skapt en løgnlegende i den hensikt dels å lede oppmerksomheten og ansvaret bort fra den forbryterske udugelighet, eller eventuelt det blanke forræderi mot det norske folk og dets vilje til nøytralitet, som Nygaardsvoldregjeringen (og i tilfelle dets uansvarlige kongelige hode) viste før og da katastrofen veltet inn over oss i april 1940. Og dels i den fjollete tro å kunne skaffe Norge som stat en fordel ved påstanden om «krigen som fortsatte», «det krigførende Norge» og «det seirende Norge».

Noe slikt narrer naturligvis ingen annen enn den store del av det norske folk som sluker den ensrettede dagspresse rått — den dagspresse som selv hadde slike stygge svin på skogen at den må sone med løgnpropaganda i all evighet. Men selv general Ruge, som burde vite bedre og som jo også vred seg som en metemark foran sannhetens domstol, trodde på dette med at man kunne komme med blant seierherrene og få statlige fordeler av det ved konsesjoner til løgn og fanteri. Men han var da såpass ærlig at han faktisk innrømmet sin svikt overfor sannhet og rett ved å erklære offentlig at han av statshensyn måtte ta sannheten med seg i graven.

Og det offisielle Norge støttet opp under sin løgn og sine krav på å være blant de allierte seierherrene ved å forkaste et nordisk forsvarsforbund og isteden oppgi norsk suverenitet i det amerikanske NATO, som i hele sitt vesen er både anti-nordisk og anti-europeisk og som idag heller ikke gir oss noen slags beskyttelse. Den norske holdning var som kjent utklekket av Arbeiderpartiets Lange i den foran anførte hensikt. Og maken til gjerde av bedrag og fanteri som denne avtale har vært omgitt av skal en vel lete lenge etter. Blant annet har det vært hevdet i forbindelse med angrep på den norske deltagelse i NATO at en ikke hadde noe valg da en gikk med fordi USA krevet norsk deltagelse hvis en skulle kunne skaffe amerikanske våpen, som dengang var det eneste tilgjengelige. I disse dager avslører en dansk «hvitbok» at denne påstand er den rene svindel. USA var villig til å godta et nordisk forsvarsforbund og altså til å la det få de samme våpen som for eksempel Sverige har kunnet skaffe seg utenfor NATO — våpen som idag er blant de ledende i verden.

Den danske «hvitboken» avslører ellers en annen side ved norsk partipolitikk. Her har partipolitikkerne, der alle som én tydeligvis sverger til fortsatt norsk NATO-medlemskap skjønt det ene land etter det annet bakker ut, krevet at de som var mot slikt fortsatt medlemskap selv skulle utrede andre alternativer. Også den borgerlige danske regjering er NATO-vennlig, men en våger dog ikke en slik frekkhet som de norske partipolitikere tillater seg. Det offisielle Danmark har selv utredet de mulige alternativer

USONTE KRIGSFORBRYTELSE

Vi nevnte for noen tid siden hvorledes en lang rekke SS-soldater som var tatt til fange av amerikanerne ble arsenikkforgitt av jøder som hadde anbragt arsenikk i brødet.

Fra et enkelt hold er vi blitt anmodet om å belegge denne utrolige krigsforbryterhistorie nærmere. Det gjør vi gjerne. 23. april 1946 inneholdt Londonavisen DAILY TELEGRAPH følgende melding:

«2283 SS-menn forgiftet. Arsenikk i brødet. Nürnberg, mandag. Det samlede tall på tyske krigsfanger som er forgiftet med arsenikk i Stalag 13 ved Nürnberg er steget til 2283. Brød inneholdende arsenikk ble siste uke levert til et SS-regiment. Oberst Williams, kommandanten i den 15 000 manns fangeleir, sa i aftes at 207 mann ligger alvorlig syke på sykehuset. De verst truffne er de som spiste opp størsteparten av sin brødrasjon for siste uke på en gang. US-Counter-Intelligence Agency driver ennu intens etterforskning for å få fastslått giftblanderne.»

Man fant naturligvis ingen giftblandere dengang, men som vi meldte sist, så har zionistiske agenter nylig rost seg av dåden i fransk fjernsyn.

I forbindelse med utløpet av det tvungne medlemskap i 1969, i et stort skrift på hele 700 sider. Og det er altså der en finner avsløringen av den norske arbeiderpartiløgnen om USA's holdning til nordisk forsvarsforbund.

Men, tilbake til det britiske fjernsyn. Det er denne bakgrunn av offisiell norsk løgnpropaganda gjennom et kvart århundre en må tenke på når en vurderer den britiske fjernsynsfilmen. Produksjonen har måttet henvende seg til det offisielle Norge, rimeligvis den norske ambassade, for å skaffe underlag og billeder til filmen. Og dette offisielle Norge har jo etter Hewinsboken bl. a. laget en egen «motbok» hvor den gamle legende i nødvendig korrigert form påny legges frem. Og trass i dette har sannheten altså likevel presert slik på at filmen ble som den ble.

Blant annet understreker den det den «norske» Nansenfilmen underslår, at det var Quisling som med livet

Professor Andenæs og hans eksemplariske rettsoppgjør

Litt mere stoff til overveielse.

De anser rettsoppgjøret som stort sett lovlig og rettfærdig gjennomført. Her er noen opplysninger til overveielse.

Jeg ble arrestert 8. mai 1945. Fangeleiren lå på folkehøgskolen bare 2 km fra mitt hjem. Her satt jeg innesperret til 8. september, så ble jeg flyttet til Sandbakken fangeleir i Elverum. Her var jeg til 30. november 1945. Jeg ble tatt fra mitt hjem, fra min 84 år gamle far samt min yngste datter på 17 år. Oppholdet borte fra hjemmet skulle bli kortvarig meddelte vedkommende hjemmefrontmann, men rasjoneringskortene mine måtte han ha. Ellers fikk jeg ikke annet med enn det jeg gikk og sto i.

Driften av min gård forsto jeg skulle besørge av det nye jordstyre. Det ansvar dette viste, først likeoverfor min far og min datter og dernest når det gjaldt driften var utrolig og ubeskrivelig. Økonomisk kostet driften meg 2 500 kroner og min far og datter, som utførte arbeidet fikk ingen godtgjørelse. De foresto bl. a. stellet av mine mange dyr både hjemme og på setra. Selve fangeoppholdet er så kjent at jeg ikke skal komme nærmere inn på det.

11. juli 1946 ble jeg innkalt til skriverkontoret til vedtak av forelegg. Dette lød på 10 måneders straff, 3 000 kroner i bot, tap av alle borgerlige rettigheter. Den nye meget ungdommelige fullmektig hadde liten sans for menneskelig adferd og var tydeligvis også tynt beslått med juridiske kvalifikasjoner. De 7 mndr. jeg satt i fangeleirene fikk jeg 4 fengslingskjennelser og hver gang fikk jeg samme forespørsel: om jeg vedkjente meg min underskrift på innmeldings-

som innsats gjorde arbeidet for Nansen i det sultende Sovjetsamveldet.

Og ikke nok med det. Trass i at en serverer den offisielle norske løgnen om Quislings forhold under den tyske okkupasjon — og før — så er konklusjonen likevel den at en trekker hele «rettsoppgjøret» i tvil. Så britene er tydeligvis i tvil trass i materialet fra det offisielle løgnaktige NATO-Norge. Og det viser vel bedre enn noe at sannheten er på marsj og ikke lar seg stanse.

blanketten av 11. november 1940.

Jeg led ikke av erindrings-svikt og kunne ikke benekte min underskrift.

Jeg bad fullmektigen om å få vite grunnlaget for forelegget, men det kunne han ikke gi. Mine spørsmål ergret ham bare og han forsikret meg om at straffen ville bli større hvis jeg ikke vedtok. Jeg gjorde da det i håpet om at vett og forstand etterhvert ville seire.

Så skulle forelegget inn-drives. Til bygda var kommet en oslomann, politifullmektig C. B. K., kjent som etterforsker i landssviksaker med avhør av unge jenter og gamle der ikke tålte det som spesialitet. En hamarsakfører L. fikk i oppdrag å inndrive foreleggene.

Jeg søkte om ettergivelse eller nedsettelse av boten, men dette ble avslått. Lensmannen kom så tilgårds og tok utlegg i mine 2 hester, 4 kuer og noen sauer. Auk-sjon ble holdt og jeg mistet mine dyr.

Men det var ikke slutt med det. Skatten for inntektsåret 1945 sto ubetalt. Herredskassen skulle sikre den. Ny auksjon ble holdt, så mistet jeg mine jordbruksredskaper. Jeg hadde da ingen eksistensmidler lenger, så tilslutt mistet jeg også mitt hjem. Hensikten var oppnådd, den å ruinere NS-folk.

Nevnte politifullmektig var også aktor i saken mot min 20 år gamle datter, som hadde gjort tjeneste som sykepleierske ved Aker sykehus. Påstand: 3 år og 2 mndr! Men så langt gikk dog ikke retten. Et opphold på Bredtvedt unngikk hun dog ikke.

Jeg kom som nevnt hjem fra fangeleiren 30. november 1945, og hadde da ikke fått snakke med min gamle far eller mine barn i fangetiden. Dette møte med hjemmet og mine kjære vil jeg nødig beskrive. Min 84 år gamle far forsto ikke noe av det hele og mente nok at jeg hadde begått store forbrytelser og han led uførtjent under den ensomhet han var hensatt i. Det som er en styrke for meg å vite er at en juridisk kapasitet som professor Skeie har karakterisert det som hendte som den største rettsløshet i Norges historie.

Men hvorledes kan professor Andenæs forsvare dem som satte oppgjøret igang og motsette seg en revisjon?

John Odden Mæleng.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

EFFEKTIVT NATURVERN EFTERLYSES

Motstanden mot kraftutbyggingen stiger stadig, samtidig som antallet u-utnyttede vassdrag skrumper inn.

På Naturvernforbundets møte i Eidfjord, hvor i alt 75 representanter for de berørte interesser vedrørende reguleringsplanene for nordre Hardangervidda og Vøringsfossen møtte, støttet man Naturvernforbundets krav om at Regjeringen måtte vurdere de rekreative og estetiske verdier samtidig som den økonomiske vinning ved vannkraftproduksjonen ble vurdert.

Det har blitt nevnt at et eget departement for vern av naturen og naturressurser bør bli opprettet for å ivareta vår felles naturarv. Naturvern har fått en langt videre betydning enn tidligere. Før var naturvern ensbetydende med fredning av enkelte områder, men nå kommer flere faktorer inn i bildet, så som vern av de naturressurser vi til daglig bruker — vann, jord og luft.

Det har til ganske nylig vært vanlig at naturen har blitt brukt til søppelkasse og kloakk. For eiere av gamle biler har det hittil vært en enkel og billig løsning på problemet med å bli kvitt sine gamle utslitte befordringsmidler å kjøre dem inn i et skogholdt i nattens mulm og mørke. Likeledes er det intet sjeldent syn å se søppelhauger langs veier og jernbaner. Dette er ofte det syn vi innbyr utenlandske turister til i landet med de store naturherligheter.

For å ta et grelt eksempel på hva besudling av naturen fører til, kan vi nevne Lysakerelven, som tidligere var en rik elv på laks og sjørret. Nå finnes der ikke en eneste fisk igjen, bortsett fra kan-skje en skarve ål som risikerer helsa ved å smake på vannet. Disse forhold i ovenfor nevnte elv skyldes utelukkende tilsig fra fabrikker og kloakker.

Som konklusjon på manglende vern om vårt naturmiljø, må det bli at de rette instanser setter alt inn på å stanse forurensningen av jord, luft og vann, samt den overilte utbygging av våre vassdrag, uten tanke på livlige konsekvenser dette får for trivsel og velvære for landets innvånere.

SPØRSMÅL TIL REDAKSJONEN

Herr redaktør.

Siden bryllupet mellom kronprins Harald og Sonja Haraldsen er nært forestående, lurer jeg på hvordan De ser på borgerliggjørelsen av vårt kongehus.

Da det denne gang gjelder vår blivende konge, er saken av mere prinsipiell karakter og jeg tror mange av avisens lesere er i tvil om hvor utviklingen skal ende. Jeg ville sette pris på om De ville redegjøre for Deres syn.

Alvdøl.

Svar:

Både da de kvinnelige medlemmer av kongehuset giftet seg borgerlig og da kronprins Haralds forlovelse med frk. Sonja Haraldsen ble offentliggjort, kommenterte vi begivenhetene, om enn ikke i denne spalte. Men siden det denne gang gjelder vår blivende konge, som De skriver, vil vi forsøke å redegjøre for vårt syn på det som er nært forestående.

Prinsipielt er vi ikke imot monarkiet som sådant, men når vår kronprins går hen og gifter seg borgerlig, da vil vi ikke være med lenger. Da bortfaller hele visen med monarkiet, er vår mening. Det som har holdt kongehuset oppe i vårt land, er nettopp det at regenten har vært en person høyt hevet over oss andre vanlige mennesker. Men når nå kronprins Harald gifter seg borgerlig og dermed trekker inn en stor del av hovedstadens kremmerfamilier i de høyere sirkler, taper straks monarkiet sin glans. Så vi mener derfor at kongedømmet har utspilt sin rolle i Norge.

Red.

INNTRYKK FRA HANNOVER I AUGUST

Hannover, hovedstad i delstaten Niedersachsen, gammelt kongesete, og med en tusenårig historie rik på tradisjoner, er idag et nesten karikert symbol på etterkrigstidens velferdsmettede Tyskland. Man vandrer omkring på gatene og drukner i inntrykk av en firkantet, glatt fugl Fønix som reiste seg i asken etter en nesten total «Ausradierung» under katastrofeårene 1939—1945. Brede gater, reklamelysende funkisbygg, hylende negermusikk fra langhårenes undergrunnsbuler, og skravlende syd-italienere og jugoslaver som det dominerende element i gatebildet. Man går i Club Voltaire, en politisk

kabaret, og grines i møte av student-radikalernes livstrette nihilisme.

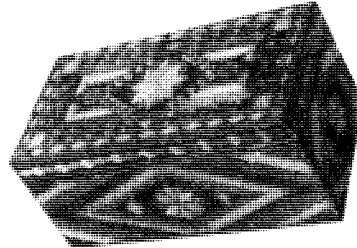
Hvor er så det tyske menneske i denne syke nydelsesverden, hvor er Siegfrieds, Goethes, Wagners og Rosenbergs Tyskland? Hvor kan vi finne den nordisk europeiske åndstradisjon manifestert i dette germanske kjerneland? Eller er den for alltid dukket under i coca-cola og overdøvet av negervræl? «Du finner den aldri på alfarveien, den faller ikke lett i øynene», sier Werner Seecht, en ung nasjonaldemokrat, «men jeg tror likevel at vårt folk er i ferd med å finne tilbake til sitt eget jeg».

På et folkemøte arrangert av NPD i en middelstor by i Niedersachsen, ble jeg overbevist om at dette iallfall er i ferd med å skje politisk. Nasjonaldemokratene representerer en ny idealisme, en tidsmessig konservatisme i den beste mening av ordet, og en ung radikalisme som de gamle lisenspartiene bare kan møte med fortieelse eller frenetisk hets. Et besøk på et NPD-møte avliver også løgnen om at partiet holdes oppe av håpløse anakroismer fra Hitlers tid. I første rekke er det generasjonen fra 35 til 50 som dominerer partiet, men også de helt unge omkring 20 slutter i stigende grad opp om nasjonaldemokratiet. Sjørlig deres offensiv ved flere universiteter og høyskoler, således i Göttingen, Niedersachsens universitetsby, er meget oppmuntrende. Og disse unge kan ik-

(Forts. side 7)

MED EN SOVJETSOLDAT PÅ ØSTFRONTEN

KAMPEN SKOLE I OSLO

Selv laget jeg skrin av tre —

Her på Jørstadmoen var liksom samlingsleiren for alle krigsfanger som tilhørte den sovjetiske stat. Herfra ble fangene delt opp i grupper og sendt til de forskjellige deler av Norge, hvor de utførte forefallende arbeide for de tyske militære avdelingene.

Midt på sommeren 1944 ble det oppbrudd. En dag ble 40 fanger, deriblant også jeg, sendt til Oslo, og installert på Kampen skole, og derved farvel vårt kjære Røde Kors!

Den 30. juni 1944 sto vi på gårdsplassen på Kampen skole og lurte på hvor vi nå skulle anbringes, da nordbygningen var uten piggråd. — Bare ta det med ro — sa en av kameratene våre og pekte mot de tre øverste vinduene i hjørnebygningene, som utvendig var dekket med et piggrådnett. Her ble vi oppdelt i tre grupper, — 18 fanger til Fagerborg skole, 20 til Vålerengen skole og 18, deriblant jeg, ble på Kampen skole. Altså i en av skolens klasseværelser i tredje etasje, hvor vinduene var dekket med piggråd på utsiden og som allerede var gjort ferdig som bolig for oss 18 fanger.

Sengeutstyret var nøyaktig det samme som på Jørstadmoens fangeleir. Det første vi gjorde dagen etter var å feste et ekstra piggråd-

trådnett på gjerdet rundt skolen.

På alle de ovennevnte tre skoler var de tyske mekaniserte bilkompanier stasjonert, og vi ble satt til å gjøre alt mulig forefallende arbeide, feiet gårdsplassen og rengjorde værelsene for de tyske offiserene, vasket biler og hjalp bilmekanikerne i garasjen, hogget ved og bar tunge sekker. Ofte ble vi også kjørt til jernbanestasjonen og likeledes til bryggene for å losse brensel og matvarer til kompaniet. Fritiden brukte vi til å lage ting av fyrstikker, ringer av kobberør eller messingrør, sigarettetuier og tobakksesker av aluminium, fugler av tre og krokodiller av poteter. Jeg selv laget skrin av tre og dekorerte hele skrinet med halmstrå, nærmest som mosaikkarbeide.

På skolen var det to norske fyrbøtere som het Berge og Hauge. De klarte å levere håndverksproduktene til sine kjente, og de skaffet oss matvarer uten at tyskerne oppdaget det. For et slikt skrin med mosaikkarbeide som jeg hadde laget for Hauge, fikk jeg som regel et par brød og 200 gram smør, eller ettersom kundene selv ønsket å betale for det.

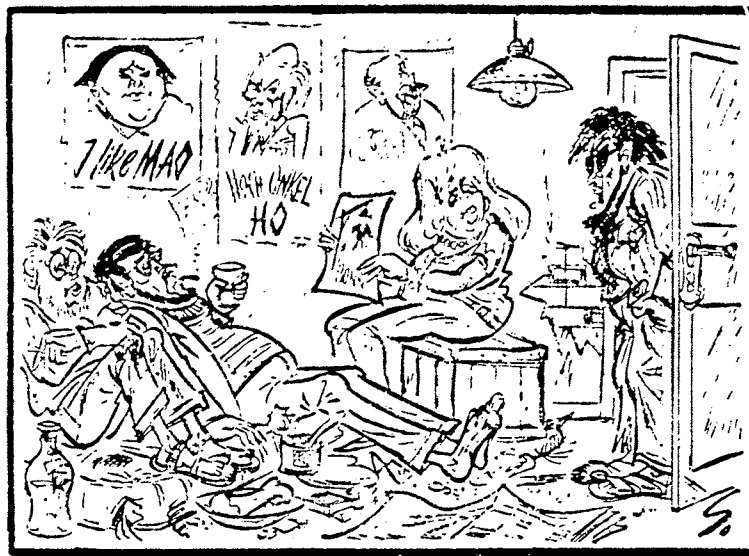
Men det gikk ikke mange dager og uker før tyskerne oppdaget det hele, for larven av alt det arbeidsverktøy og annet bråk som vi drev med, trengte seg langt utover våre værelser og varslet om at vi var opptatt med å lage et eller annet håndarbeide.

I første omgang forsøkte tyskerne å hindre oss i å lage slike ting. De likte ikke at vi skulle få ekstra matpakker fra sivilbefolkningen og begrunnet det med at det var helt unødvendig når vi fikk utlevert av dem bra matrasjon. Vi krigsfanger mente at selv om dagsrasjonen her var langt bedre enn det som vi fikk i de andre fangeleirene, så var den allikevel ikke tilstrekkelig til at vi kunne bli helt mette av den når vi utførte alt mulig forefallende tungt arbeide. Dermed fortsatte vi det vi syslet med.

Til slutt ga tyskerne seg, og de lot oss heller fordrive fritiden med å lage håndarbeide, enn å bli opptatt med andre dårlige tanker som muligens kunne bringe ubehagelige følger for både for oss krigsfanger og for tyskerne i kompaniet.

Også fikk vi noen av våre tyskere til å bli våre kunder, og underoffiseren Karl Jöb-

(Forts. side 8)

«Hva er det som stinker så gjennomtrengende her? Er det noen av dere som har vasket dere kanskje? (National-Zeitung)

Kringsjå

MORGENBLADET

«MORGENBLADET» i Oslo har gjennomgått en på mange måter tiltalende utvikling i de senere år, og er blitt et så ledende debattorgan, at man får godta at det samtidig — med få annonser — er blitt vår dyreste avis — I krone i løssalg.

Omleggingen har ikke vært lett for det gamle skikkelige embetsmannsorgan, etter over 25 års nedadgående, og med belastninger som den sure og tretende arbeidsgiver — Erlandsen, den ikke helt bra advokat Harald Ramm og den kjedelige libertassen, de Lange, bak kulissene. Men det er gått — særlig etter at man kvittet seg med søvndyssende Kildal som redaktør.

AVISEN er ujevn — og søkende, den har ennå ikke funnet sin nye form. Den utenrikspolitiske avdeling er ofte fremragende. Frank Bjerkholt kunnskapsrik, intelligent og ufeig. Det er i landet bare «Farmands» østerriks-ungarer som er bedre. Den økonomiske avdeling kan være imponerende, ikke minst spesialnumrene — avisens oversikter over kraft, energi og vassdrag f. eks. er en prestasjon.

KULTURSIDEN har fra gammelt vært «Morgenbladet» beste — men er noe ujevn, bl.a. hos de kvinnelige medarbeidere. Ingegerds FN-klara-klukk fra Jew York har ikke alltid utpreget verdenshistorisk interesse, hel-

ler ikke fru Bangs kultursosietære pariserpludder — og den siste, islandske korrespondent Anne Mai N. burde vært anmeldt etter straffeloven — ukjent som hun er med at Island, Grønland og de andre gamle norske bi-land var norske og ikke danske inntil 1814 — det har jo til og med Haagerdomstolen slått fast.

Kulturredaktør Egeland er så ymse, han kan være god, men hans kulturerotiske sidesprang med modernisme og radikalisme i lett blanding er ikke så vellykkede som f. eks. Wærenskiolds. Han er ikke utstuderet glitrende og perfid som Ernst Sørensen kunne være. Eller har vøri. «Morgenbladet» må ikke bli modebe-
tont. Suaviter in mode!

RELIGIONSDEBATTEN og teologien er — bortsett fra leilighetsvis prekker — av kvalitet, med tildels ypperlige religionshistoriske utsyn. Sportsavdelingen er av minimalt omfang, — dog n merkelig og ubalansert interesse for hestesport. Og ungdomsavdelingen er — juvenal. Til overmål.

POLITISK er «Morgenbladet» blitt et friskt organ — redaktør Christensen er en anstendig, dyktig og til tider også modig mann. Så friskt, at det ikke engang får delta i Høyres stortingsgruppepressemøter. Det orker — i likhet med flertallet av folket — ikke lenger våre søvndyssende og prinsippløse lyng-blomster fra Trondheim og lindebrækkende og platitydeprekende bankeånder fra Bergen. Da er det bedre saker på Bestum — og på Moss.

UNGE HØYRE — som ikke bare er dans, og slett ikke på roser — er også kommet i bevegelse. Der er mange bra folk også der — så
(Forts. side 7)

Hva hetsen mot de sørafrikanske hvite stater virkelig gjelder

Raseblandingsfolkene bak «One world»-prosjektet føler apartheidpolitikken som en farlig trussel.

President Johnson: «Kunne De ikke gi meg litt nærmere opplysninger om Apartheid, herr Vorster?!»

Alle som fremdeles har sin tenkeevne i behold må vel gjennom de senere år titt og ofte ha lurt på hva det egentlig er som ligger bak den ustanselige hetsen mot våre nordiske rasefrender som, rasens tradisjoner tro, har skapt blomstrende samfunn i den søndre del av Afrika. Det er naturligvis ingen som misstenker norske politikere og foreningsfolk av enhver art og norsk dagspresse for å ha lansert hetspolitikken mot hvite folk på den annen side av jordkloden, like lite som de har oppfunnet alle de andre syke demokratiske slagord en søker å erstatte idétomheten og manglen på virkelig fremtidstro med. Det er alt sammen «made» i det USA vi så skjebnesvangert har knyttet vår skjebne til. Men heller ikke USA som sådant har naturligvis fostret de målbevisste internasjonale bestrebelser på å skape en ny og forferdende verden. Det står overstatlige krefter bak, og USA er bare med sin folkelapskaus og sin verdensmaktposisjon — som det nå sammen med Sovjet atpåtill har sikret ytterligere gjennom atomavtalen — en frodig arbeidsmark for de hemmelige krefter.

Gjennom de norske offentlige media får en naturligvis intet høre om hva hetsen og de hemmelige bestrebelser virkelig gjelder. Selv en avis som MORGENBLADET, som i en viss utstrekning har opponert mot hetsen, våger å fortelle sine lesere og det norske folk den virkelige sannhet.

Iallfall noe av sannheten — den hele er det vel gjennom lov forbudt å legge frem både i Sverige og i Norge — avsløres i en artikkel

i vår svenske kollega FRIA ORD, som er noe av et unikum i Skandinavia når det gjelder utenrikspolitisk orientering og klarsyn. Bladet har tidligere pekt på den aktive rolle Sverige spiller i den internasjonale konspirasjon for å fremkalle rasekrig i søndre del av Afrika — som om det ikke skulle være nok med den innbyrdes svarte rasekrig som pågår lenger nordpå — og har hevdet at målet er svart maktovertagelse i den Sørafrikanske republikken som hvite afrikanere har bygget opp gjennom tre århundrer. Og videre heter det i artikkelen:

Som hovedargument i kampanjen mot det hvite regime angir man dets metode å forsøke å løse problemet med et fredlig samliv for de forskjellige raser ad segregasjonens vei, «apartheid». Apartheidpolitikken betegnes som diskriminering av de ikke-hvite, som «nazistisk - rasetenkning», raseundertrykkelse etc. Men i motsetning til den amerikanske integrasjonsveien har den sørafrikanske «apartheid» i henhold til mange objektive utenlandske iakttagere ført til resul-

tater som gir godt håp for fremtiden.

Det er mot denne bakgrunn man kanskje kan spore de drivende motiver til den stadig mer febrile internasjonale aktiviteten for geriljakrigføringen over grensene, samt lønnmord og sabotasjevirksomhet i de sørafrikanske stater. Sørafrika skal ikke gis tid til å fullføre sin apartheidpolitikk. En heldig utvikling av denne, hvor under hensyntagen til og respekt for hverandres særart hvite, svarte og fargede medborgere virker side ved side for det felles beste, — en slik utvikling ville bringe i fare de langsiktige planer som ligger bak den herskende internasjonale integrasjonsideologien.

En av vårt lands spesielle protesjeer allerede da han var opprører, nuværende president Kenneth Kaunda av Zambia (tidligere Nord-Rhodesia), som med en mannsterk delegasjon forleden avla statsbesøk i Sverige, trådte i denne forbindelse frem for Kirkenes verdensråd samt i Folkets Hus i Uppsala. Han avslørte — mer eller mindre ubevisst — at geriljakrigrerne og sabotørene utdannes i Øst og at de når de vender tilbake for å gjennomføre de aksjoner de er drillet for, for 75 % vedkommende er kommunister. «Frihetskampen» i Rhodesia (hvor den engelske labourregjeringen ble anklaget for ikke med væpnet makt å ha styrtet Smith-regjeringen og bane vei for svart maktovertagelse), samt i de portugisiske Mosambique og Angola, med sikte på hovedmålet Sørafrikanske republikk, kommer ifølge Kaunda til å utvikle seg til en blodig og langvarig krig — et nytt Vietnam — som ikke bare blir en rasekamp, men en

(Forts. side 7)

BLADET FOR UKEN 20.—25. APRIL 1959

Opplag 205 000

Det politiske - - -

(Forts. fra side 1.)

gang aksepterer betegnelsen «nazister.» Dette uttrykk betegner som kjent intet annet enn det propagandistiske vrengebilde av nasjonalsosialismen og har intet å gjøre med dens politiske innhold. En kan forståvidt like godt si at en «demokrat» er en person som kjennetegnes ved å ville utrydde kvinner og barn med fosfor og atom-bomber.

Ellers forteller Bay også om sitt korte virke som politifullmektig i Landssvikpolitiet. Slik hans synspunkter vel var allerede dengang førte han nok tidlig trang til å gardere seg for fremtiden når det gjaldt slikt som «landssvik». Han fortsetter det vi foran har gjengitt slik:

«I rettsoppgjøret etter krigen, der jeg hadde en svært kort karriere som politifullmektig, viste det seg at det offisielle Norge fortsatte å øye seg over hvor skrekkelig det var at norske nazister hadde nektet å slutte seg til vår regjeringens krig mot nazismen. Mitt syn i 1945/46 var, og det bidro vel sitt til å gjøre min karriere ved Landssvikavdelingen kort, at vårt politiske rettsoppgjør i realiteten bidro til å knesette bare ett prinsipp, en lærepenge: i krigstid er det en borgerplikt å støtte den siden som vinner!»

Og her kan vi da gi forfatteren, den tidligere politifullmektig og nu lærer i politikk, vår absolutte tilslutning. Vi har gjennom alle år hevdet at det hele var — som forfatteren sier — et politisk rettsoppgjør. Men han har mere på hjertet:

«Våre nazister ble satt på tiltalebenken fordi de hadde vært illojale mot regjeringens og dermed «landets» politikk, de hadde hjulpet tyskerne i krigen mot de allierte. Men det besynderlige er at i land som Danmark og Frankrike, der regjeringene hadde samarbeidet med tyskerne, var det ikke motstandsbevegelsens ledere men igjen nazistene som ble satt på tiltalebenken. Skulle en der snakke om landssvik i norsk forstand, så måtte vel de verste lovbrysterne ha vært lederne av den franske undergrunnsbevegelsen, og i Danmark folk som Christmas Møller og Aksel Larsen.

Etter mitt syn den gang som nå, burde de ledende norske nazister ikke ha vært straffet for landssvik, men for forbrytelser mot grunnloven og spesielt mot våre grunnlovfestede menneskerettigheter. Det galeste de gjorde var ikke å hjelpe tyskerne, men at de lot seg selv bli hjulpet og brukt av tyskerne til grove forbrytelser mot sine landsmenn, og til å ødelegge, så langt og så

lenge deres makt strakk til, vår forholdsvis frie forfatning.

En burde vel kunne ha lov til å kreve av en lærer i politikk og en norsk jurist at han presisterte nærmere hva slags «grove forbrytelser» mot sine landsmenn de norske NS-folk gjorde seg skyldig i. Som tidligere politifullmektig i Landssvikavdelingen må han vite at det bare var en håndfull tidligere politifolk som ble dømt for noe som iallfall delvis kan dekkes av det uttrykk som brukes. Og når det gjelder dette at en under en verdenskrig i et okkupert land er tvunget til midlertidig å sette deler av «vår forholdsvis frie forfatning» ut av kraft, så er det noe som i like høy grad gjaldt alle land som ble blandet opp i den totale verdenskrig. Det var tross alt billigere å slippe med visse forfatningsmessige restriksjoner enn å omkomme i fosfordøden. Rent bortsett fra at våre eksilpolitikere selv behandlet grunnloven og menneskerettighetene som helt uten betydning når det gjaldt å komme de politiske motstandere i NS til livs.

Som en ellers legger merke til vil også Bay ha et politisk oppgjør med dem som har en politisk mening som er verre en landssvik, som han uttrykker seg. Han mener bare — fordi hans meningsfeller muligens senere kan bli rammet av en tilsvarende skjebne etter samarbeide med en fremtidig okkupant, at en skulle brukt et annet påskudd, og altså da dette at de (som eksilpolitikerne og motstandsbevegelsen) gav en god dag i grunnloven og menneskerettighetene. Om Quisling selv sier han ellers:

«At Vidkun Quisling tok tyskerens side i krigen var ikke nødvendigvis umoralsk. Han trodde da visst fullt og fast at bare Hitler kunne redde vårt folk fra de fæle bolsjevikene (Legg merke til uttrykket!), som lystet etter våre isfri havner og hadde planlagt å spre nordmennene for alle vinder i det veldige Sibir, men med slike premisser måtte han da vel som god patriot ta tyskernes parti? Jeg tror mange av våre nazister handlet ut fra en slik overbevisning som i parantes bemerket ikke er svært forskjellig fra haukenes i Washington i dag, paranoid kanskje, men nyttig for aksjemarkedet og respektabel. Men en ting er at nazistene handlet etter sin overbevisning, noe ganske annet og mye verre var at de etter beste evne gjorde en slutt på andre nordmenns rett til å handle etter deres overbevisning. Dette var ikke bare «landssvik», det var rettssvik, grunnlovssvik, forræderi mot menneskerettighetene, mot menneskeverdet.»

Dette er som enhver forstår bare tøv. Vi sikter da ikke til det vi overfor har sagt om dette med grunnlov og menneskerettigheter, men til at NS-folkene med den overbevisning Bay selv tillegger dem om faren for utslettelse av hele det norske folk i Sibir må sette alle disse begreper i annen rekke. Rent bortsett fra at folk som har vært med på å gjennomføre et så umoralsk politisk rettsoppgjør som det norske landssvikoppgjør (enten som aktiv medarbeider i landssvikavdelingen eller på annen måte) ikke burde være de første til å beskyldte andre for «rettssvik».

Bay er forresten inne på at det nok kan finnes et for-svar for NS-folk her også:

«Ut fra en paranoid antikomunistisk overbevisning (Og forfatteren mener tydeligvis at det er den største forbrytelsen å ha en slik overbevisning!) kunne det vel bygges opp et moralsk forsvar også for slike handlinger, men et rettsoppgjør etter disse linjer ville iallfall ikke ha vært uten politisk mening. Det ville ha styrket grunnlovens stilling (!). Nazistene ville ha blitt straffet, ikke fordi de var med på å tape krigen mens regjeringen var med på å vinne den, men fordi de hadde forsøkt å ødelegge vår grunnlov, og hadde grovt krenket menneskerettigheter som grunnloven garanterer.»

Nå skulle en kanskje ha ventet at Bay ville ha tatt den endelige konsekvens av sitt syn og krevet en revisjon av det han innrømmer var et politisk rettsoppgjør, og at på til et meningsløst sådant. Da ville han handle i menneskerettighetserklæringens ånd, for det er vel ikke bare Bay og hans meningsfeller med samt det offisielle Norge fra dengang som har krav på å få sine menneskerettigheter respektert. Men også domfelte NS-folk.

De bør vel også ha krav på ved en rettergang å få undersøkt nærmere de nye beskyldninger Bay reiser istedenfor de gamle om «landssvik», som han altså drop-per.

Boken byr ellers naturligvis på meget av interesse for den som vil studere hvorledes disse venstresradikale halv- eller helanarkistene tenker. Det er en underlig forvridd tankeverden de lever i og det er nesten rystende å merke seg hva forfatteren forsvarer av lovbrudd og statlig ulydighet, samtidig som han altså ville ha NS-folkene dømt for påståtte lovbrudd og for på sin side å ha påtvunget andre sine meninger om statsstyret.

Kringsjå - -

(Forts. fra side 5.)

lenge de ikke har bedresteds å gå til.

De er lei av ynkelighet og feighet overfor kulturradikalisme og tidsmode — ikke minst den som med adskillig hell forsøkes lansert av gatepike- og modejournalen «Dagbladet» og Ustvedts NRK.

De tar til å forstå at det finnes andre politiske tenkere enn konservatismens teoretiske profet Burke — og begynner å skimte bakgrunnen for de verdensorganiserte «spontane» kampanjer mot Sør-Afrika og Rhodesia, Spania, Portugal og Hellas. Kanskje tar endel også til å ane eller forstå det virkelige Tysklandsproblem — Tyskland som det eventuelt eneste mulige stabile bollverk mot verdensbolsjevismens livsnedbrytning, bolsjevismens viktigste og mest vellykkede våpen — utenfor USSR.

Oven nevnte bollverk er også allerede nå så underminert av tidsånden at det er mulig det er for sent.

Brann i . . .

(Forts. fra side 1.)

hold kan man vente hva som helst, de er like levende nå som tidligere.

Jeg snakket forleden med en stortingsmann som nettopp da hadde vært i London, hvor han hadde truffet flere liberale representanter (!). De hadde forferdet spurt hva som egentlig foregikk nå omkring dette spørsmålet i Norge. (Uthevet av oss). Det er klart at slike sendinger gjør virkning i den angelsaksiske verden, hvor tidligere både Ralph Hewins bok «Quisling, profet uten ære» og Franklin Knudsens bok «Jeg var Quislings sekretær» er gitt ut, begge i engelsk språk, og som det het i en avis «svøpt i det norske flagg» som bokomslag. Det norske Utenriksdepartementet burde slå hard til, og om mulig søke å finne frem til kildene. Slike sendinger i engelsk, eller annen utenlandsk radio eller fjernsyn er skadelig for norsk omdømme ute, ved siden av at de har én bestemt hensikt: å skape sterkest mulig tvil om rettsoppgjøret, og gi grunnlag for nye politiske fremstøt for en revurdering av hele oppgjøret og en rehabilitering av Vidkun Quisling. Og da er alle midler brukbare.

— Og injuriesaken mot deg fra «fylkesmann» Hans S. Jacobsen?

— Ja, den kommer, der

Bare mennesker som tror på noe kan skape noe av verdi — og er sterke.

«THE NEW RIGHT» lanseres nå av «Morgenbladet» og Oslo Unge Høyre. Det blir sikkert bedre enn det ikke særlig livskraftige Old Right — som nærmest bør benevnes All Wrong.

Nå får vi se. Bare den ting at det — uten sideblikk til stemmekveget — blir mer anstendig, er All Right.

E. S.

har det aldri vært noe for-liksgrunnlag.

Såvidt stortingsmann Sverre Løberg i Telemark Arbeiderblad. For egen regning kan vi tilføye at høyesterettsadvokat Knut Blom, som nylig ble utnevnt til høyesterettsdommer, har frasagt seg å føre saken for Løberg — også om han ikke kommer til å tiltre i Høyesterett før saken kommer opp.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Første møte over ferien blir 6. september.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademøen kirke - Voldsminde

Ditt blad er avhengig også av din støtte!

Hva hetsen gjelder . . .

(Forts. fra side 5.)

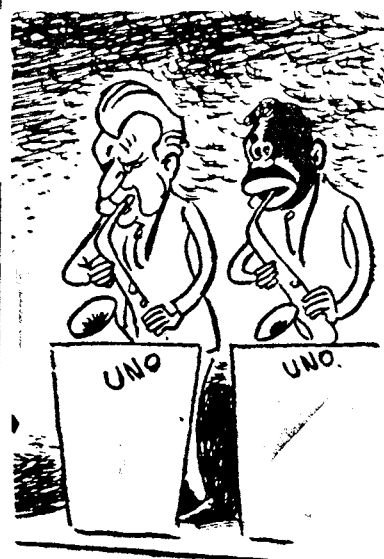
«ideologisk» konflikt, d.v.s. med den internasjonale kommunismen som primus motor. President Kaunda, fra hvis Zambia de kommunistdrillede terrorister sendes inn til aksjoner i Rhodesia, Mosambique og Angola, kan imøtese øket svensk (og norsk?) finansiell, politisk og annen hjelp til denne mordbrennerhånderingen. For «befrielsen» av disse stater er en ufrakommelig betingelse for at hovedhensikten skal kunne realiseres: en innringning av Sør-Afrikanske republikken, som — etter at man der gjennom sabotasje- og terrorvirksomhet har gjort samfundsordningen betent og fremprovosert rasehets og dergjennom kan klassifisere tilstanden som en «trussel mot verdensfreden» — skal gi FN mulighet til økonomiske og væpnede sanksjoner. I Pretoria er man helt på det rene med denne sammensvergelse. I en offentlig uttalelse nylig fremholdt premierminister Vorster nettopp at aktiviteten mot de portugisiske territoriene og Rhodesia i siste instans tok sikte på Sør-Afrika og at det var å vente at «en stor hær gradvis kom til å bli bygget opp mot Sør-Afrika», at man hermed tok sikte på et eneste mål: «å rive Sør-Afrika ut av den hvite manns hender». «Sør-Afrika undervurderer ikke situasjonens alvor», betonet Vorster, «men lærer seg tvertimot til å leve under denne trussel».

Den løsning av det raseproblem der gjennom intensifisert propaganda over hele verden er blitt aktualisert, som Sør-Afrikanske republikken med en veldig innsats av kapital og personelle resurser søker å nå gjennom «apartheid» skal med alle midler avbrytes. For den ville kunne gi positive resultater når det gjelder fredelig samliv mellom hvite og svarte medborgere i separat, av rasens ulikhet betinget kulturell utvikling i en økonomisk blomstrende stat — resultater som ville slå istykker myten raseintegrasjonen i USA bygger på nemlig at det ikke finnes noen forskjell mellom rasene når det gjelder annet enn hudfargen.

Denne «ideologi», som utfordrer ikke bare all erfaring og alle nedarvede menneskelige instinkter mot raseblanding, men også vitenskapelig underbyggede innsikter — ikke minst oppdagelsen av genenes «datafaktorer» — har i en verdensomfattende propaganda

gjennom etpar årtier vært forkynt av FN-organisasjonen UNESCO. Et sitat fra «The Unesco Courier» (april 1965) kan være nok til belysning: «Ulikhetene mellom individer innen en rase eller innen en befolkning er ofte større enn den gjennomsnittlige forskjellen mellom raser og befolkninger. — Det har aldri vært bevist at kryssninger har biologiske skadevirkninger for menneskeheten som helhet.» Bak denne infernalske propaganda er det ikke vanskelig å merke de krefter som tar sikte på en verdenspolitisk omdannelse i henhold til «one world»-prosjektet, d.v.s. til nedbrytningen av alle selvbevarende raseinstinkter for i en altomfattende og aksellerende integrasjon av raser og folkeslag å få jordkloden bebodd av en jevngrå blandingsrasebefolkning. Man kan spørre seg hva hensikten er med denne destruksjon, med denne vold mot en orden som naturen har frembragt gjennom hundretusener av år — ett svar er iallfall gitt: ut av den gryte hvor folkerasene på det vis smeltes sammen ville det kunne hentes en for verdensmaktens centraldirigenter letthåndterlig menneskemasse.

Det hører til våpnene i det propagandaarsenal hvormed sinnene påvirkes og den rasemessige bevissthet og selvoppholdelsesdrift angripes og utjevnes, at hver røst som heves til protest og besinnelse, brennmerkes som uttrykk for en reaksjon nær rasisme. Det er ganske enkelt kriminelt for menneskehetens vedkommende å hevde en genetisk gitt ulikhet mellom — vel å merke: likeverdige — raser med adskilte utviklingsbetingelser, en orden som ellers gjelder over alt innen naturen mellom ulike arter og raser hos dyr og vekster og som

Liflige EN VERDEN —
toner i FN (UNO).

de menneskelige vesner må akseptere som selvsagt.

Supermakten USA, som skal være ryggraden i den vesterlandske frihetens og odlingens forsvar mot verdenskommunismens infiltrasjon og væpnede trussel, er det store eksperimentalfelt for raseproblemets løsning gjennom en integrasjon som er påtvunget borgerne. En behøver ikke ha profetisk evne eller større sosialpolitisk overblikk for å fastslå det faktum at en videre vandring på denne vei fører til et totalt anarki, som bl. a. lammer USA som utenrikspolitisk maktfaktor. Ett eneste, foreløpig meget svakt tegn til en mulig utvikling i sundere retning finner man i en rasemessig selvhevdelse som har slått rot innen visse grenser av den militante negerbevegelsen. Her vokser det fram krav om segregasjon mellom hvite og svarte amerikanere (hvorledes den nu skal kunne realiseres: gjennom en «svart stat» innen Forente Stater, eller på annet vis), som i den internasjonale konspirasjon, hvor Sverige vil spille en av hovedrollene, er et hovedmotiv for å bringe Sør-Afrikanske republikken til fall.

Ros til Løberg fra Tromøy

«Væpnet nøytralitet — koste hva det koste vil», sa Løberg i NATO-debatten. Det var et mannfolk.

Nå forstår jeg bedre hans hat til oss. Han trodde at Quislings motiv var maktbegjær, defaultisme, ideologi og Tysklandsbeundring, da han handlet 9. april.

Men Quisling tok risikoen for å bli beskyldt for noe slikt med åpne øyne for han så ikke bare at vår øyeblikkelige situasjon måtte reddes, men også vår fremtidige.

Nå er halve Europa hugget ned. Sovjet kan med sine polarisubåter stenge vår adgang til USA.

Hva har vi annet å stole på enn oss selv?

Hvis vi vil overleve som nasjon må vi spenne livremmen inn.

Se bort fra alle motsetninger og tenke nasjonalt. Tromøy, 20. juni 1968

A. S. H.

Kloke ord.

Å erkjenne det rette og ikke gjøre det — er mangel på mot.

Konfucius.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

ke «verdensopinionen» utpresse ved hjelp av en fortid. De har ikke marsjert under hakekorset, de har ikke lovet noen Fører evig troskap, (kanskje fordi Vest-Tyskland ikke har hatt noen førerdimensjon i etterkrigstiden). Dette betyr ikke at de unge nasjonaldemokrater vender seg i kronisk avsky fra Hitler, slik som mange tyskere av Kiesingers generasjon (og med hans opportunisme) gjør.

«Vi fordømmer Hitlers feilgrep, vi ser ikke i ham noe gudebilde», sier Wolfgang Jünemann, en annen av de unge i NPD, «men vi tillater oss likevel å mene at hans politikk tross alt representerer en utforming av den nasjonale ideologi som i mange dele er verdt å ta vare på også for ettertidens nasjonalt innstilte mennesker. Hans bevisstgjørelse av Folket i motsetning til klassebasene, hans systematisering av rasetanken (vi ser i denne forbindelse bort fra de overgrep som skal ha forekommet) som et begrep knyttet til område, ikke bare til nasjonen, og hans nyutforming av soldatmyten som et faktisk behov for mannen i et samfund, alt dette gjør at Adolf Hitler og hans periode ikke bare kan dnges ned i skjellsord». Dette sier en ung etterkrigstysker med mot til å ta fatt på den nødvendige opprydding i hans samfund. Så kan man bare uttrykke et fromt ønske om at vi unge i Norden også forstår den nye tids krav.

Ø. H.

NOE FOR RADKALERNE I NORGE?

I dag sakser vi en annonse som skulle ha fortsatt aktualitet, da det fremdeles er meget populært å demonstrere mot alt og alle. Røde Rudi har ikke vakt offentlighetens oppmerksomhet siden han ble såret ivår, men det fremgår av annonsen at han fremdeles er still going strong.

Vi vet ikke om det i norske universitetsbyer er opprettet demonstrasjonsbyråer, slik som i Tyskland, men kanskje noen av de mest aktive på det område herved får ideen til å starte en innbringende geschäft. I tilfelle blir vi ikke forbauset.

Vi overlater til leserne å dømme om hvorvidt Dutschkes byrå er eksempel til efterfølgelse her på bjerget:

Oppringning er tilstrekkelig. Alltid beredt til oppdrag. DEMONSTRANTEN SCHNELL-DIENST overtar bekjentgjøring, protestmarsjer, forstyrrelsesaksjoner og mind-

re attentater av enhver art, også go-ins, teach-ins, love-ins, piss-ins, mess-ins og lignende.

PAROLER - PLAKATER - TRANSPARENTER i rikt utvalg for enhver anledning.

Ved bruk av TOMATER - EGG - MEL - YOGHURT beregner vi engros-pris.

SPELALOPPDRAK mot ubehagelige busverter, ektemenn, foresatte av enhver art besørger vi mot ringe betaling.

SVÆRT BILLIG (fordi det regnes som efterutdannelse):

Protester mot Vietnam-krigen, Vi anvender ved slike anledninger Johnson, sjahen, atombomber osv. foreldete slagord og overtatte sentenser.

AV PRINSIPP blir protester mot Mao, Ho-Tschhi-Minh, Fidel Castro, Nord-Korea, Ulbricht, Moskva og alle øvrige diktaturer av østlig preg avvist.

Deltagelse av minst 5 (fem) akademikere på hver 50 demonstranter garanteres.

Firma Dutschke & Teufel
SDS - Kommit - Gesellschaft
Filialer i alle universitetsbyer.
(Fra «Münchener Mucker»,
Fasching 68).

Gullkorn.

«Frihet er ikke noe mål. Som et middel må den kontrolleres og ledes.»

Benito Mussolini.

VI TAKKER PÅ DENNE MÅTE

alle som har gitt oss en ekstra økonomisk hjelp i forbindelse med de økede omkostninger de forskjellige lønnsoppgjør har bragt oss. Hjelpen kom godt med og vi skal gjøre vårt beste for å gjøre oss fortjent til den.

«Aksjonen mot fluortvang.»

heter en organisasjon som ble stiftet i Oslo nylig. Formålet er å informere om etiske, medisinske og praktiske betenkeligheter ved tilsetning av fluor til drikkevannet. Formann er tannlege Rolf Høstmark, Onsøy og styremedlemmer ellers forsøkssjef Kjell Steinsholt, Ås, nestformann, vannverksjef Sigbjørn Beckholm, Oslo, lege Inger Haldorsen, Bergen og tannlege Helge Myhre, Ski. Vi synes det var et både nyttig og nødvendig tiltak mot den evangske eksperimentering med det norske folk.

Pent værelse ledig

i moderne villa mot 5 timers husarbeide i uken nær buss-holdeplass, en halv time fra Oslo sentrum. Bill. mrk. «Værelse» i eksp.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

stel, som var sjef over oss krigsfanger på Kampen skole, til og med han begynte å interessere seg for det vi laget. Han bestilte bl. a. slike skrin hos meg og sendte dem til sine familier i Wien i Østerrike. Til gjengjeld ga han meg både ekstra matpakke, og kr. 5, i norske penger, for hvert skrin som jeg dekorerte med halm på.

I mens skaffet Hauge meg nok av halm og stoff-farger, slik at jeg kunne koke dem i forskjellige farge og holde denne håndverksproduksjonen i full gang.

Heller ikke sprogmessig hadde vi noen vanskeligheter av særlig art, idet flere av kompaniets tyskere snakket et slags gebrokkent russisk, samtidig med at flere blant oss krigsfanger forsto endel tysk og talte det noenlunde bra. Vi hadde jo fått øvelse i det under det langvarige opphold som krigsfanger. Det hele forløp ganske bra uten behov for noen tolk.

Om vinteren ble vi kjørt i lastebiler til Nittedalsskogen. Der arbeidet vi hele dagen med å felle og kviste trær, og så dro vi dem 200—300 meter gjennom skogen ut i veien og lastet dem over på kompaniets lastebiler. Når vi svette og skitne kom inn i fjøset på en bondegård i nærheten, som het Hagan, for å ta middagspause, fant vi også her matpakker som de hjelpsomme nordmenn hadde plassert ved bordet for oss krigsfanger.

Men vinteren var så å si like kald her i Oslo som der oppe på Jørstadmoen. Oslofjorden var tilfrosset med is og når folk passerte forbi i gaten pustet de ut en tykk damp så det så ut som om en bevegelig pipe beveget seg gjennom gaten.

Månadsbladet
FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpenger 80 821. Provenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

DET SMULDRENDE NATO

Det NATO som USA i sin tid fikk narret en rekke europeiske land med på under henvisning til det formodede atommonopol og en påstått ubøyelig vilje til å kjempe til siste slutt sammen med disse land mister naturligvis mere og mere av den begeistring tilslutning etter at USA klart har sagt fra at det ikke vil ta noen atomkrig for Europas skyld. I virkeligheten har jo USA og Sovjet-samveldet delt Europa mellom seg. Det er interessant å merke seg hvorledes stemningen har snudd i Danmark, som vel på mange måter minner om Norge i denne forbindelse (og så var de jo begge som kjent «krigførende» sammen med USA!) Ved en galluppundersøkelse i oktober ifjor var 47 % for fortsatt dansk deltagelse i NATO, 14 % var imot og 39 % visste ikke. Ved en ny meningsmåling i disse dager viser det seg at bare 39 % nu var for NATO-deltagelse, 20 % var imot, mens 39 % ikke hadde gjort seg opp noen mening. Ser man bort fra «Vet-ikke»-prosenten, må man helt tilbake til 1950-årene for å finne et så lavt tall NATO-tilhengere slår Berlingske Tidende fast.

Ved den liberale premierminister Trudeaus overvelden-de seir ved parlamentsvalgene i Canada, som gav ham rent flertall, er også Canada kommet på listen over land som tviler på verdien av NATO. Bare her i Norge er det ingen tvil å spore i den servile dagspresse.

EN TRØST

Også for oss som etterhvert har måttet gå over til fjortendaglig avis istedenfor ukentlig er det at selv en så sterk bevegelse som de danske SF-er i disse dage har måttet gjøre det samme. Aksel Larsens blad vil herefter bare komme hver fjortende dag, og dog har partiet 14 medlemmer i folketinget!

OTTO HAHN DØD

Nobelpristageren Otto Hahn, oppdageren av kjerne-spaltingen, er død, 90 år gammel. Spaltingen av urankjernen med langsomme neutroner, den avgjørende oppdagelse, ble forrådt til USA via Skandinavia av Hahns jødiske og emigrerte medarbeiderinne Meitner. Og der utnyttet man den straks til krigsformål, til og med så klosset at sovjetrusserne

fikk del i hemmeligheten. Da Hahn i 1945 sammen med en rekke andre vitenskapsmenn ble arrestert av engelskmennene som «nazi»-forsker fikk han til sin forferdelse høre skrekkbudskapet fra Hiroshima og Nagasaki. Han ble dypt rystet. Hahn fikk Nobelprisen i kjemi i 1944, men kunne først bli overrakt den ved løslatelsen fra fangeskapet i 1946. Hahn trodde på den fredelige utnyttelse av atomkraften og var en sterk motstander av den monopolisering som USA og Sovjet-samveldet søker å få istand for å sikre sine egne posisjoner. Kort før sin død sa han i et intervju: «Hvis menneskene arbeider fritt med atomet vil fremtiden bli herlig.»

EUROPA KJØPES OPP

For tiden går det daglig industriverdier i Europa for omkring 80 millioner kroner over på amerikanske hender, skriver Afrika-Spiegel. På ett år blir det omkring 30 milliarder kroner. USA-anleggene i Vest-Europa blir for øyeblikket anslått til bortimot 150 milliarder kroner, mens summen for bare tre år siden var ca. 85 milliarder kroner. «Korstoget i Europa», som Eisenhower talte om var altså en fabelaktig forretning!

DESSVERRE

er det ikke bare denne økonomiske slavebindingen av Vest-Europa en kan bebreide USA. Samme publikasjon skriver a USA årlig anvender 4,5 milliarder kroner til videreutvikling av kjemiske og bakteriologiske våpen. I Nürnberg ble det som kjent erklært å være en krigsforbrytelse. Forskningen og fremstillingen skjer i dypeste hemmelighet under hensyntagen til den amerikanske befolknings og verdens-offentlighetens «moraliske betenkeligheter». De samme USA-størrelser som har tatt initiativet til dette program for fremstilling av kjemiske og bakteriologiske våpen, vil også av «moraliske grunner» tvinge andre stater til å undertegne atomsperreavtalen. En større grad av hykleri kan vel ikke godt tenkes!

HVEM VAR EGENTLIG NAZIST?

Efter å ha lest om forbundskansler Kiesingers vitneprov i retten, skriver en leser til NATIONAL-ZEITUNG: «Jeg

er forbauset over at herr Kiesinger trass i medlemskapet i NSDAP siden mai 1933 og det at han innehadde en slik stilling, likevel var «immer dagegen» (alltid mot). Jeg spør nu hvem som egentlig var nazi? Kanskje ikke Hitler var det heller?

EKSKEISER OTTO

Otto av Habsburg har holdt en tale i Rotaryklubben i München og uttalte seg der bl. a. om Kina. Han bestred at det rødkinesiske system var beslektet med sovjetkommunismen og sa at Mao og hans parti i virkeligheten var nasjonalsosialister. Selv har Otto en sterk heldning til venstre — man må tute med de ulver som har makten? — og deltok etter innbydelsen i et møte arrangert av Labour i England.

FLAMLENDERNE HEVDER SEG

Verdens største katolske universitet, i Löwen i Flandern, har nu måttet bøye seg for de hårdnakkede krav fra flamske nasjonalister og har bestemt å flytte den franske del av universitetet til Brüssel eller Vallonien.

NYTT ANGREP PÅ PASJONSSPILLENE

Den amerikanske «American Congress», sentralforeningen for jødene i USA har nu oppfordret til en verdensomfattende boikott av Pasjonsspillene i Oberammergau. Man begrunner dette med at teksten i spillene inneholder antisemitiske tendenser. Det neste blir vel at en må skrive om Nytestamentet også. Overborgmesteren i Oberammergau har til dette erklært at en ikke uten videre kan gi på båten et pasjonsspill som har vært fremført slik i hundrevis av år.

MERE ISRAELER ENN MANGE ISRAELERE

later det til at en er i det besynderlige Norge. Iallfall råder det da visst enstemmighet i dagspressen om hvor storartet det er at Israel holder på de områder det erobret under sin angrepskrig sist. Trass i at det er åpenbart for enhver at en heller ikke vil nøye seg med det. Imidlertid synes mange israelere å være blitt betenkte efterhvert. En gruppe israelske utenlandsstudenter har i londonavisen OBSERVER offentliggjort et opp-

rop som oppfordrer Israel til å trekke sine stridskrefter ut av de erobrede arabiske områder. Og selv på universitetet i Jerusalem har 500 studenter støttet dette krav.

Anarkistisk knute på tråden.

Den anarkistiske tyskjødiske studentforfører Cohn-Bendit, som har studert i Frankrike for Wiedergutmachungspenger fra Vest-Tyskland, er nu blitt sparket ut fra Frankrike sammen med 20 andre tyske statsborgere av samme arten. Dette har foranlediget diplomatisk protest fra Tysklands side. En krever at de utviste skal få vende tilbake for å fortsette virksomheten. Paris har imidlertid ignorert den tyske intervensjon og holder fast ved at de ikke vil ha de tyske uroelementer i sin midte.

Den moralske østsone.

Østsonefolkene har som kjent pålagt trafikken mellom Berlin og Vest-Tyskland visse restriksjoner og det passes nøye på at disse følges. Blant annet har den østtyske fippskjeggen forbudt sjåførene på trailervognene å anbringe pin-up-bilder foran på bilene, noe som hittil har vært vanlig. Det forlyder intet om hvorvidt forbudet har politisk eller moralsk bakgrunn.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hanseensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri